

mindre straffbare Forhold, at der kan gives saadanne formildende Omstændigheder; tværtimod; Erfaringen vidner paa det Allerbestemteste om, at netop ved de allergroveste Forbrydelser ere Forholdene meget ofte i høi Maade undskyldende. Have vi nu ved alle andre Forbrydelser ikke nogenstunde begrænset Dommeren til Valget af en enkelt Strafart, og end mindre med Hensyn til nogen enkelt Strafart foreskrevet en bestemt Grad, men stedse stillet forskjellige Strafarter til hans Valg og derved aabnet ham Afgang til at tage Hensyn til Brøden i dens individuelle Skikkelse; saaledes som den i det givne Tilfælde møder for ham, aabnet Afgang til Valg mellem et Maximum og Minimum af Straf, saa formene vi, at ligeledes Mord, Landsforræderi og Statsforbrydelse bør behandles paa samme Maade. Vi troe det ikke rigtigt at sige: Mord er en saadannende Forbrydelse, at den instinetmæssig kræver Blod; vi troe, at selv denne Forbrydelse kan vise sig i en formilbet Skikkelse, og jeg behøvede, saa Hensende blot at henvise til den alletidske Dom, der er fældet ved Høiesteret for denne Forbrydelse." — Hertil skal jeg som sagt kun føie overmaade Livet. Er det givet, hvad Dødsførelsen dengang, og som det forekommer mig med fuld Føie, sagde, at formilbende Omstændigheder kunne være tilstede selv ved de allergroveste Forbrydelser, da bør ogsaa disse formildende Omstændigheder tages i Betragtning ved Straffens Udmaalning. Er Dødsstraffen den haardeste af alle Straffe, saa er det Uret at afsende den, naar der er formildende Omstændigheder tilstede.

Naar jeg skal tale om de enkelte Paragrapher, vil jeg sige, at efter min Følelse — for ogsaa at tale om den — er Landsforræderi den Forbrydelse, for hvilken jeg bedst kunde gaae ind paa, at der blev sat ubetinget Dødsstraf, thi det er efter min Mening den groveste Forbrydelse af alle; men jeg troer alligevel ikke, at det er raadeligt at gjøre det, og jeg troer ikke, at man kan være synderlig tilbøielig til at gjøre det, naar man erindrer, hvad der er skeet i vort eget Fædreland for saa Aar tilbage, hvorledes der faktisk er begaaet Landsforræderi af mange Medborgere, og hvorledes Staten amnesterede dem Alle paa saa Undtagelser nær,

ugglet denne Brøde var begaaet med fuld Bevidsthed. En saadan Lemfældighed har efter min Mening maattet virke demoraliserende, men det er netop det, man vil bevirke ved at sætte Dødsstraffen som den eneste Straf for Landsforræderi. Skulde denne Forbrydelse — hvad Gud forbyde — atter blive begaaet af en stor Mængde, saa kan man sandelig ikke hugge Folk ned for Tode, og gjør man ikke det, saa har man kun den Udvet at tilgive dem, og det er efter min Formening demoraliserende. Man er sikkrere paa at faae Brøden straffet, naar man indretter Straffen saaledes, at ogsaa formildende Omstændigheder kunne tages i Betragtning, og at den haardeste Straf kun kommer til Anvendelse paa de egentlige Hovedmænd, hvorimod alle de, man finder kun have begaaet en mindre Brøde, kunne straffes paa en lempeligere Maade. — Dersom § 85 gik ud paa blot at fastsætte Straf for det fuldbrydede Drab af Kongen, skulde jeg heller ikke have Noget imod, at Livsstraf blev sat som eneste Straf derfor, men det er ikke Tilfældet; thi Paragraphen straffer enhver Handling, der sigter til at berøve Kongen Livet, og ikke blot Livet, men endogsaa Friheden, uden at hans Liv sættes i den allerringeste Fare. Tænk Dem nu, hvilken Bids dette har: „Enhver Handling, som sigter til . . ." Tænk Dem, at det allertaabeligste eller usfarligste Forsøg, blot Fattelsen af et Forsæt om Angreb paa Kongens Person af denne Art skulde medføre Livsstraf! Sæt, at en Mand gik hen og købte en Pistol i en Hsenbod og sagde, at han vilde skyde Kongen dermed, uden at denne Handling nogenstunde kom til Udførelse, saa skulde han være ifalden Dødsstraf som en farlig Misdaed, dersom han vedkjendte sig denne Yttring. Nu har vel denne Paragraph kun liden praktisk Betydning; siden Erik Skippings Tid har ingen dansk Konges Liv været udsat for Fare, og forsaavidt kunde jeg ogsaa berolige mig ved § 85, som den er; men det forekommer mig, at det er bedre at være consequent heelt igiegnem, og jeg seer ingen som helst Grund til her at gjøre en Undtagelse. Hvis der skee et taabeligt Attentat paa Kongens Liv eller Frihed, vilde man alligevel ikke kunne berøve den Paagjældende Livet. — Endelig kommer jeg til den Paragraph, som